

Teismo praktikos rinkinys

Byla C-388/11

Le Crédit Lyonnais
prieš
Ministre du Budget, des Comptes publics et de la Réforme de l'État

(*Conseil d'État* (Prancūzija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Pridėtinės vertės mokestis — Šeštoji direktyva 77/388/EEB — 17 ir 19 straipsniai — Sumokėto pirkimo mokesčio atskaita — Prekių ir paslaugų naudojimas tiek apmokestinamiesiems, tiek neapmokestinamiesiems sandoriams — Atskaitos proporcija — Proporcijos skaičiavimas — Kitose valstybėse narėse ir trečiojoje valstybėje įsteigti filialai — Neatsižvelgimas į jų apyvartą“

Santrauka – 2013 m. rugsėjo 12 d. Teisingumo Teismo (pirmoji kolegija) sprendimas

1. *Mokesčių teisės aktų suderinimas — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema — Perkant sumokėto mokesčio atskaita — Atskaitos proporcija — Apmokestinamasis asmuo, kurio nuolatinis padalinys yra kitoje valstybėje narėje — Atskaitos proporcijos nustatymas atsižvelgiant į šio nuolatinio padalinio apyvartą — Nepriimtinumas*

(*Tarybos direktyvos 77/388 5 straipsnio 7 dalies a punktas, 6 straipsnio 3 dalis, 17 straipsnio 5 dalies trečia pastraipa ir 19 straipsnio 1 dalis*)

2. *Mokesčių teisės aktų suderinimas — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema — Perkant sumokėto mokesčio atskaita — Atskaitos proporcija — Apmokestinamasis asmuo, kurio nuolatinis padalinys yra trečiojoje valstybėje — Atskaitos proporcijos nustatymas atsižvelgiant į šio nuolatinio padalinio apyvartą — Nepriimtumas*

(*Tarybos direktyvos 77/388 17 straipsnio 3 dalies a ir c punktai bei 19 straipsnio 1 dalis*)

3. *Mokesčių teisės aktų suderinimas — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema — Perkant sumokėto mokesčio atskaita — Nacionalinės teisės aktai, kuriuose numatoma, kad apskaičiuojant apmokestinamosios bendrovės verslo rūšies atskaitos proporciją atsižvelgiama į kitoje valstybėje narėje ar trečiojoje valstybėje narėje įsteigto nuolatinio padalinio apyvartą — Nepriimtumas*

(*Tarybos direktyvos Nr. 77/388 17 straipsnio 5 dalies trečia pastraipa*)

1. Šeštosios direktyvos 77/388 dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo 17 straipsnio 2 bei 5 dalis ir 19 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad bendrovė, kurios buveinė yra valstybėje narėje, apskaičiuodama jai taikytiną pridėtinės vertės mokesčio atskaitos proporciją, negali atsižvelgti į jos kitose valstybėse narėse įsteigtų filialų apyvartą.

Iš tiesų, leidimas apmokestinamajam asmeniui apskaičiuojant jo atitinkamoje valstybėje narėje įsteigta buveinei taikomą atskaitos proporciją atsižvelgti į jo kitose valstybėse narėse įsteigtų nuolatinių padalinių apyvartą visais atvejais neužtikrina geresnio pridėtinės vertės mokesčio neutralumo principo laikymosi, palyginti su sistema, pagal kurią apmokestinamasis asmuo turi kiekvienoje valstybėje narėje, kurioje jis turi nuolatinį padalinį, kaip tai suprantama pagal Šeštąją direktyvą, apskaičiuoti atskirą atskaitos proporciją.

Be to, dėl tokio atskaitos proporcijos, taikomos apmokestinamojo asmens buveinei, nustatymo būdo visų šio apmokestinamojo asmens įsigijimų valstybėje narėje, kurioje yra jo buveinė, atveju padidėtų pridėtinės vertės mokesčio dalis, kurią ši buveinė gali atskaityti, net jei šių įsigijimų dalis neturi jokio ryšio su ne šioje valstybėje įsteigtų nuolatinių padalinių veikla. Taigi, taikomos atskaitos proporcijos vertė būtų iškreipta.

Dėl šios priežasties toks atskaitos proporcijos nustatymo būdas gali kelti grėsmę Šeštosios direktyvos 5 straipsnio 7 dalies a punkto ir 6 straipsnio 3 dalies, pagal kuriuos valstybėms narėms suteikiama tam tikra diskrecija sušvelninant jų pasirinkimo pasekmes mokesčių politikos srityje, veiksmingumui.

(žr. 37–40 punktus, rezoliucinės dalies 1 punktą)

2. Šeštosios direktyvos 77/388 dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo 17 straipsnio 3 dalies a ir c punktus ir 19 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad bendrovė, kurios buveinė yra valstybėje narėje, apskaičiuodama jai taikytiną pridėtinės vertės mokesčio atskaitos proporciją, negali atsižvelgti į jos trečiosiose valstybėse narėse įsteigtų filialų apyvartą.

Iš tiesų, atskaitos sistema pagrįsta taikytinų nacionalinių nuostatų teritoriškumo principu ir jeigu apmokestinamasis asmuo turi nuolatinį padalinį kitoje valstybėje nei ta, kurioje įsteigta buveinė, šioje valstybėje jo vykdoma ekonominė veikla Šeštosios direktyvos nuostatų taikymo tikslais laikoma vykdoma iš šio nuolatinio padalinio.

Tačiau konstatuotina, kad nei Šeštosios direktyvos preambulėje, nei jos nuostatose nėra jokios nuorodos, leidžiančios daryti išvadą, jog aplinkybė, kad apmokestinamasis asmuo turi nuolatinį padalinį ne Sąjungos teritorijoje, gali turėti įtakos atskaitos sistemai, kuri šiam apmokestinamajam asmeniui taikoma valstybėje narėje, kurioje yra jo buveinė.

(žr. 42, 43, 49 punktus ir rezoliucinės dalies 2 punktą)

3. Šeštosios direktyvos 77/388 dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo 17 straipsnio 5 dalies trečią pastraipą reikia aiškinti taip, kad pagal ją leidžiama valstybei narei taikyti atskaitos proporcijos apskaičiavimo pagal apmokestinamosios bendrovės verslo rūšį taisyklę, šiai apmokestinamajai bendrovei leidžiant atsižvelgti į kitoje valstybėje narėje ar trečiojoje valstybėje narėje įsteigto filialo apyvartą.

Iš tiesų, Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 5 dalies trečioje pastraipoje pateikta nuoroda į „verslo rūšis“ negali būti laikoma apimančia geografines teritorijas. Iš tiesų, kaip matyti iš Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dalių, Šeštosios direktyvos kontekste sąvoka „veikla“ reiškia įvairių rūšių ekonominę veiklą, kaip antai gamintojų, prekyautojų ar paslaugas teikiančių asmenų veiklą.

(žr. 53, 54, 56 punktus ir rezoliucinės dalies 3 punktą)